

[Kyed.]

Der er altsaa givet udtrykkeligt Tilsagn om, at Gotha-Bankens forsikrede, hvis de ikke vilde i Hjelpekassen, kunde danne deres eget Forsikringsselskab, og med saadanne Tilsagn saavel fra den høje Rigsdag som fra det høje Ministerium skulde man have ventet, at man ikke fra Forsikringsraadets Side vilde have lagt Hindringer i Vejen for, at Gotha-Bankens forsikrede dannede deres eget Selskab, saafremt § 30 og § 31 i Forsikringsloven skete Fyldest ved de Afstemninger, der skulde finde Sted blandt de forsikrede.

Imidlertid nøjedes Forsikringsraadet ikke med, at en Afstemning om et Tilbud fra Hjelpekassen blev stemt ned af de forsikrede i Henhold til Forsikringslovens § 30, men Forsikringsraadet udsendte i Januar 1926 et nyt Tilbud fra Hjelpekassen, hvilket Tilbud ogsaa blev nedstemt af de forsikrede i Henhold til Forsikringslovens § 30.

Efter disse to Afstemninger, hvoraf den første fandt Sted i 1925 og den sidste i 1926, maatte de forsikrede i Gotha-Bankens danske Afdeling jo vente, at der snart maatte kunne træffes en Ordning, hvorved der kunde oprettes et gensidigt Selskab for de forsikrede. Imidlertid fremkom der ikke fra Forsikringsraadet Forslag om en endelig Ordning til Oprettelse af et gensidigt Selskab. Først da Sagen i Maj 1927 var blevet fremdraget i Folketingets Finansudvalg, fremsatte Forsikringsraadet et Forslag, der imidlertid ikke vandt de forsikredes Tilslutning, idet de forsikredes Generalforsamling den 10. September 1928 vedtog et Ændringsforslag, der blev fremsat af Delegationen paa de forsikredes Vegne, et Ændringsforslag, der var formet i Overensstemmelse med Ministeriets og Forsikringsraadets Krav.

Generalforsamlingen blev ledet af Højesteretssagfører Otto Liebe. Højesteretssagføreren var valgt af Forsikringsraadet, der ikke tillod de forsikrede selv at vælge deres Dirigent ved deres egen Generalforsamling. Jeg nævner dette for at understrege, at Mødet blev ledet af højeste juridiske Sagkundskab, og af en Sagkundskab der var valgt af Forsikringsraadet. Man kan derfor ikke tvivle om, at alt i hvert Tilfælde var saaledes, at Forsikringsraadet ikke havde noget at beklage sig over.

Endelig er der at bemærke, at Dirigenten forespurgte paa nævnte Generalforsamling, om Forsikringsraadet ønskede at forbeholde sig sin Stilling til det fremsatte Ændringsforslag, men Raadet erklærede

sig indforstaaet med, at Ændringsforslaget sættes under Forhandling og Afstemning. Ændringsforslaget blev vedtaget med stor Majoritet; og herefter var det naturligt for de forsikrede at vente, at der ret hurtigt vilde blive givet Koncession til det oprettede gensidige Forsikringsselskab, da der jo, efter alt hvad der var gaaet forud, neppe kunde ventes nye Krav fra Forsikringsraadets Side.

Imidlertid gik det ikke saa glat. Som Bevis herfor kan jeg nævne, at der alene gik $\frac{3}{4}$ Aar fra at Andragendet om Koncession for de forsikrede var indgaaet til Ministeriet og til, at Forsikringsraadet foretog Indstilling til Ministeriet. Man kan jo ikke sige, det er en hurtig Ekspedition, der her har fundet Sted. $\frac{3}{4}$ Aar fra Indsendelsen indtil Forsikringsraadet foretog sin Indstilling. I denne Indstilling stillede der nye Krav, til Trods for at man, som jeg foran har nævnt, bestemt maatte forudsætte, at Forsikringsraadet paa Generalforsamlingen i September 1928 havde bundet sig til det stillede Ændringsforslag, der paa et afgørende Punkt var ændret efter Forsikringsraadets Krav.

Hertil kommer, at den højtærede Minister synes at have den Opfattelse, at der ikke kan gives Koncession, før de Erstatningssager, der af enkelte forsikrede er anlagt overfor Staten, har fundet sin Afgørelse ved Domstolene. Personlig kan jeg ikke se, at de to Ting, Koncessionen og de nævnte Erstatningsspørgsmaal, har noget som helst med hinanden at gøre, og jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister — idet jeg gaar ud fra, at Ministeren har indhentet Udtalelser dette Spørgsmaal vedrørende fra juridiske sagkyndige — om, hvorledes Udtalelsen fra saadan juridisk Sagkundskab vedrørende dette Forhold har givet sig Udtryk.

I øvrigt skal jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister at rette en Misforstaaelse, som jeg mener, den højtærede Minister har gjort sig skyldig i ved sin Udtalelse til „Politiken“ i et Interview den 23. Oktober 1929, hvor Ministeren udtalte:

„Man maa jo erindre, hvorledes hele Sagen fra Begyndelsen stillede sig. Da Gotha-Banken under den tyske Valutamisere ikke kunde klare sine Forpligtelser, henvendte dens danske Forsikringstagere sig til Staten om Assistance.“ Senere udtalte Ministeren i det samme Interview:

„Nu 5 Aar efter under ganske andre Forhold kommer de samme Mennesker